

[Jan Petersen]

Jeg siger det, fordi det konkrete element af en sådan politik, vi her er stillet over for, med en orlovsperiode på op til et år for hvert syvende år på arbejdsmarkedet, er der egentlig megen sympatisk tankevirkingsomhed bag.

Det er vi enige med SF om at vi ofte møder i debatter, fordi debatten om, hvordan vi skal nedbringe arbejdsløsheden, jo ofte foregår netop dér, hvor mennesker er arbejdsløse og vi leder efter ting, der kan virke hurtigt og effektivt.

Desuden er der et andet element heri, som indgår med vægt i en debat om en fornuftig beskæftigelsespolitik, og det er spørgsmålet om jobrotation.

Jeg vil især hæfte mig ved to bemærkninger, som SF har indarbejdet i bemærkningerne til beslutningsforslaget. Den ene er, at orloven skal kunne bruges til at uddanne sig i, og den anden, at den skal kunne bruges til, at børn og forældre får mere tid sammen.

Vi er klar over, at orloven skal kunne bruges til meget mere. Men vi går ud fra, at SF ved at fremhæve disse formål i bemærkningerne faktisk finder, at der netop her er et særlig stort behov for, at vi gør noget, og at det netop er særlig vigtigt.

Selve spørgsmålet om orlov indgår ikke i den foreliggende form i den aktuelle prioritering, vi har af beskæftigelsesindsatsen, og heller ikke af den beskæftigelsesindsats, som vi har fremlagt i sammenhæng med det, der bør ske i uddannelsessektoren, og det, der bør ske i erhvervssektoren.

Vi har derimod peget på, at dele af det, forslaget sigter på, nemlig at give mennesker fri fra arbejde, give dem orlov fra arbejde, for at de kan gennemføre uddannelse, bør gennemføres snarest. Vi følger med interesse overenskomstforhandlingerne, der jo ikke er fuldstændig afsluttet endnu, for at være orienteret om, hvor meget der gennemføres på uddannelsesorlovsdelen. Det efterlader muligvis initiativer, som vi bør drøfte efterfølgende. Fra vores side er der peget på, at betalt frihed til uddannelse med de principper, vi har lagt til grund for det, bør gennemføres som et led i den sammenhængende politik, jeg nævnte.

Også det andet punkt, hensynet til, at børn og forældre skulle have mere tid sammen, er nødt til at indgå i den hårde prioritering af de midler, vi kan blive enige om at der er rådighed over. Og her arbejder vi jo med spørgsmålet om

omsorgsdage. Det er et utrolig beskedent forslag i forhold til det, SF foreslår her, det skal indrømmes, men det er en beskedent start, for at børn og forældre får mere tid sammen i en situation, hvor det faktisk er brandnødvendigt, at de får lidt mere tid sammen, nemlig i forbindelse med børns sygdom. Her ser vi også, at behandlingen af spørgsmålet om, at børn og forældre kan få mere tid sammen, både kan foregå overenskomstmæssigt og i visse tilfælde må indgå i lovgivning.

Sammenfattende vil jeg sige, at vi har sympati for forslaget, men vi vil meget gerne have lov at arbejde specielt med de to emner i andre lovgivningssammenhænge og håber, at vi på den måde også kan etablere enighed om, at det er vigtige prioriteringer at få klaret her og nu.

Jeg skal afslutningsvis sige, at vi ikke kan være enige i, at det foreliggende spørgsmål skal betragtes som et rent overenskomstanliggende. Nogle spørgsmål er på alle måder egnede til at blive løst overenskomstmæssigt – mange af os med erfaringer fra arbejdsmarkedet ved, at det er solidt og godt, i og med at det også opnår anerkendelse på begge sider af arbejdsmarkedet – mens det for andre spørgsmåls vedkommende kan være nødvendigt, at Folketinget tager fat for at vise en vej. Det kender vi også eksempler på – også eksempler, hvor det efterfølgende fungerer på arbejdsmarkedet.

Vi er altså ikke enige med arbejdsministeren i, at dette forslag skal afvises med henvisning til, at det er et rent overenskomstanliggende. Der er elementer i det, som vi mener også forudsætter egentlige lovinitiativer.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg kan ikke frigøre mig for tanken om, hvor langt vi ville kunne nå, hvis de mange kræfter, SF bruger på det ene mærkværdige arbejdsfordelingsforslag efter det andet, i stedet blev brugt på spørgsmålet om, hvordan vi kunne skaffe erhvervslivet de bedste produktionsvilkår.

Det er nu femte gang, SF fremsætter og genfremsætter forslag om en lovbunden ret til sabatordninger for arbejdstagerne. Vi har ikke ændret holdning siden sidst: Vi kan ikke acceptere et lovindgreb på dette område uanset formålet, som SF angiver at være et beskæftigelses hensyn. Vi er meget optaget af beskæftigelse og den høje arbejdsløshed, men vi mener be-